

Kluk a strom

Černý Mirek

Vyrůstal, ruku v ruce, v jedné zahradě
strom, a malý, neposedný kluk.

Strom znal všechna tajemství duše klukovské,
a kluk - každý lístek, každou větev, každý suk,
tak šel život, a oba byli šťastní,
strom měl toho kluka rád.

Přešlo pár let, a kluk se přišel stromu ptát:

"Chtěl bych si koupit nové hračky. Můžeš mi na ně dát?"

"Nemám peníze," řekl strom, "jen listí, větve, a ovoce.

Ale jablka si můžeš natrhat. A na trhu je prodat."

Kluk ho poslechl, a strom byl šťastný,
rád, že má co dát.

A potom se dlouho, dlouho neviděli. Až jednou přišel kluk zpátky:

"Teď už jsem velký muž! A potřebuji dům, veliký jako hrad!"

"Nemohu ti dát dům," řekl strom, "sám mám jenom zahradu.

Ale z mých větví bys mohl postavit krásný srub. Můžeš si je vzít."

Kluk ho poslechl, a strom byl šťastný,
rád, že má co dát.

Počase se kluk přišel znovu poradit: "Uteklo mi slunce a chtěl bych je dohonit.

Potřebuji loďku, ale nevím, kde ji vzít ... "

"Nemám nic než holý kmen," řekl strom, "ale z něho by byl pěkný člun.

Na něm bys mohl plout až tam, kde spí tvé slunce. Můžeš si ho porazit."

Kluk ho poslechl, a strom byl šťastný,
rád, že má co dát.

Uplynul téměř celý lidský věk. Strom i kluk zestárli,
a přesto, když se kluk vrátil zpátky, bylo všechno téměř stejné,
jako dřív.

"Už ti nemohu pomoci, " řekl strom, "ačkoli, věř mi, byl bych s
trašně rád,

ale jak vidíš - zůstal ze mne jenom starý pařez. Už ti opravdu
nemám co dát."

"Nepotřebuji mnoho, " zašeptal chlapec, "jen tiché místo k odpočinku.

Teď, když jsem u cíle."

"Dobrá", radil strom, "můj pařez je stále ještě pevný.

Pojď, chlapče, posaď se. Posaď se a odpočiň si chvíli."

Kluk ho poslechl, a strom byl šťastný,
rád, že má co dát.

Kluk ho poslechl,

a strom byl šťastný,
rád,
že má co dát.